

paabyde en mindre Hastighed, hvor det findes fornødent. Det forekommer mig, at disse Bestemmelser i det væsentlige fyldestgør det praktiske Formaal, som jeg forfulgte, nemlig større Sikkerhed for den øvrige Færdsel paa Gader og Stræder, og jeg har derfor ikke blot kunnet acceptere disse Forslag, men ogsaa være med til at stille dem.

Dernæst vil jeg gerne tillade mig nogle Bemærkninger om Ændringsforslag Nr. 16. Det er stillet af Udvalget, men den, der har bragt Forslaget frem i Udvalget, er mig, og da Forslaget jo derhos er af væsentlig juridisk Karakter, har mine Kolleger i Udvalget bedt mig om at motivere det her i Salen.

Allerede længe har det staaet klart for mig, at den gældende Automobillovgivnings Regler om Erstatningsansvaret var ufyldstgørende. De er efter min Mening fragmentariske og heller ikke paa alle Punkter overensstemmende med andre Love paa lignende Omraader, f. Eks. Loven om Erstatning for Skade ved Jernbanedrift af 1898 og Lov om Erstatning for Skade ved elektriske Stærkstrømsanlæg af 1907. Den gældende Automobillovgivning har hidtil heller ikke været stemmende, paa alle Punkter i alt Fald, med almindelige Retsgrundsatninger, for ikke at tale om fremmede Landes Automobillove. Man har maaske indtil den seneste Tid kunnet berolige sig overfor denne Vanskelighed, man har kunnet tænke sig, at det var en teoretisk Vanskelighed, medens det derimod praktisk ikke havde saa meget at sige, idet de Huller, som maatte findes i Automobillovgivningens Erstatningsregler, vilde kunne udfyldes dels ved Analogi fra andre lignende Love, dels ved Anvendelse af almindelige Retsgrundsatninger, men i de seneste Aar har Domstolene stillet sig meget tilbageholdende overfor Anvendelsen af saadanne Analogier, og det er derfor af praktisk Interesse, at Automobillovens Erstatningsregler faar en fuldstændig og klar Affattelse, saa at de i sig selv kan være fyldestgørende. Jeg har for at opnaa en saadan forbedret Affattelse henvendt mig til vor kyndigste Jurist paa dette Omraade, nemlig Docent, Dr. juris Henry Ussing, og de foreliggende Ændringsforslag er udarbejdede af os i Forening, det vil sige, det er Dr. Ussing, der egentlig har affattet Forslagene, hvorfor ogsaa han skal have Æren for det gode, som maatte findes deri. Paa mange Punkter tilstræber den nye Affattelse blot at give større Tydelighed eller større Fuldstændighed, det vil sige at faa

Forhold med, som maatte antages at falde ind under Tanken, men ikke faldt ind under Ordene. For saa vidt anser jeg det for uforlødent at gennemgaa hele Ændringsforslaget. Jeg skal kun tillade mig at dvæle ved det, som er Hovedpunkterne.

Hvad Ændringsforslagets første Stykke angaar, gaar det ud paa at give Erstatningsreglerne i Almindelighed en bredere Formulering. Jeg skal her kun dvæle ved Slutningsbestemmelsen, ifølge hvilken det er foreslaaet, at det strenge Ansvar, som gælder med Hensyn til Behandling af Motorkøretøjer, først og fremmest naturligvis med Hensyn til selve Kørselen, ogsaa skal gælde med Hensyn til Materiellet, med Hensyn til Køretøjets Fabrikation og Vedligeholdelse. Der kan neppe være Tvivl om, at det er rigtigt at kræve den samme store Omhu fra Automobilejerens og hans Folks Side med Hensyn til det Materiel, der køres med, som med Hensyn til selve Kørselen, der bør vises samme Omhu med Hensyn til at passe paa, at Materiellet er i den Orden, hvori det bør være, som der skal vises med Hensyn til selve Kørselen. Det er altsaa foreslaaet, at de samme Regler, som gælder med Hensyn til Kørsel og Behandling af Motorkøretøjer, skal gælde ogsaa med Hensyn til Materiellets Stand, dets Fabrikation og Vedligeholdelse, og herved kommer Lovforslaget ganske i Overensstemmelse med de Regler, som gælder for Jernbaner og for elektriske Stærkstrømsanlæg i Henhold til de to førnævnte Love af 1898 og 1907. I andre Landes Automobillove har man ogsaa et vidtgaaende Ansvar for Materiellet i Almindelighed, endogsaa mere vidtgaaende, end det her er foreslaaet. De fleste fremmede eller alle de fremmede Automobillove, som jeg kender, paalægger ubetinget Ansvar for Materiellets Tjenstdygtighed, saa at man ikke en Gang kan frigøre sig for dette Ansvar ved at oplyse, at man har vist al den Omhu, som det paa nogen Maade har været muligt at vise. Med andre Ord, der er Tale om et egentligt Risikoansvar og ikke om et Ansvar ifølge Skyld af nogen Art.

I andet Stykke er der Tale om Ansvar, naar Heste bliver sky for Motorkøretøjer. Med Hensyn til dette Punkt har jo Lovforslagene svinget noget; det Lovforslag, som var fremme i 1916, medtog i al Almindelighed det Tilfælde, at Heste bliver sky, det Lovforslag, som nu foreligger, har helt strøget dette Punkt. Det rette er vistnok at gaa en Middelvej, nemlig at paalægge den, som kører med Motorvogn, Ansvar, hvis Hestene er, som de skal være,